

Čís. 933.

Do usnesení, jímž byl zamítnut návrh na delegaci (§ 62 tr. ř.), jest jakýkoli opravný prostředek vyloučen.

(Rozh. ze dne 26. září 1922, N I 76/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání žádosti manželů Františka a Bertý M-ových o reasumování usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 25. července 1922, jímž žádost jmenovaných manželů za delegaci jiného soudu ku provedení trestní věci proti nim pro zločin dle § 83 tr. zák. byla zamítnuta.

Důvody:

§ 62 tr. ř. připouští stížnost pouze do usnesení, jímž sborovým soudem druhé stolice byla delegace jiného soudu nařízena; z toho následuje, že stížnost proti usnesení, jímž návrh na delegaci byl zamítnut, jest nepřípustna, a je-li nepřípustna stížnost, jest každý jiný opravný prostředek vyloučen, a nemá proto nejvyšší soud jako soud zrušovací vůbec možnosti usnesení takové zvrátiti. Odvolávání se na obdobu § 353 čís. 3 tr. ř. nehledě k tomu, že jest věcně pochybené, nemůže míti místa již z toho formálního důvodu, že rozhodovati o návrhu na obnovu dle § 357 tr. ř. přísluší tomu soudu, u něhož věc byla zavedena.

Čís. 934.

Ku zločinu podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.) nevyhledává se úmyslu ziskuchtivého.

(Rozh. ze dne 28. září 1922, Kr II 862/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. srpna 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodů čís. 9, 10 § 281 tr. ř., zmateční stížnost vychází z právního názoru, že skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži zakládá pouze takové jednání, které pachatel podnikl ku svému zisku t. j. svému přímému nebo nepřímému prospěchu. Názor ten je právně pochybeným. Odpovídat pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. zák. činnost, která směřuje k tomu a je s to, by oprávněné osobě znemožnila nebo stížila opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla, a kterou má a může předchozím pachateli trestného činu býti umožněna, usnadněna držba věci ukradené nebo zpronevěřené nebo její užívání. Stačí tudíž ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži nebo zpronevěře po stránce subjektivní pachatelovo vědomí, že věc, kterou ukrývá, pochází z krádeže nebo ze

zpronevěry; dalšího úmyslu, nanejvýš úmyslu ziskuchtivého se nevyhledává. Takto vymezenému pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. zák. odpovídá rozsudkem zjištěné jednání stěžovatelky; neboť uvaření masa, pocházejícího z ukradeného vepře, pro potřebu pachatele krádeže vedlo a bylo i způsobným k tomu, by bylo dosaženo cílů, jichž sledování je se shora blíže rozvinutého právního hlediska pojmovým znakem ukrývání jako činnosti, trestné ve smyslu § 185 tr. zák. Při tom je vzhledem k oné úvaze bezpředmětnou námitka zmateční stížnosti, dle níž skutková zjištění samotného rozsudku nenasvědčují tomu, že stěžovatelka ukrývala celého vepře, neboť, jak dovoděno, ve skutečnosti nebyla rozsudkem shledána její trestná činnost v tom, že ukrývala celého vepře, nýbrž pouze v ukrývání masa z něho, předsevzatého jeho uvařením; nemá tudíž významu, tvrdí-li zmateční stížnost — ostatně odchýlně od příslušných skutkových zjištění rozsudkových a tudíž i věcně nesprávně — také v této spojitosti, že nebylo zjištěno, že vepř přinesen byl pachateli krádeže do chalupy, která prý ani není stěžovatelky, za její přítomnosti. Na tom, nedotkla-li se stěžovatelka, jak dále tvrdí zmateční stížnost, vepře, neukryla-li jej a nepřivlastnila-li si z něho ničeho, s hlediska hořejších právních názorů rovněž naprosto nesejde a je konečně právně bezpodstatným i důraz, který klade zmateční stížnost na okolnost, že uvařením onoho kusu masa poskytla stěžovatelka svému synovi pomoci nikoli jako podílníku na krádeži, nýbrž jako pachateli krádeže samotné, nebyvši s ním o poskytnutí této pomoci před činem smluvna. Právě tyto momenty dodávají jednání stěžovatelky ve smyslu § 6 tr. zák. a na rozdíl od případů, které přicházejí v úvahu jako spoluvina ve smyslu § 5 tr. zák., rázu podílnictví na krádeži a zmateční stížnost má mylně za to, že jednání to spadalo nanejvýš pod pojem zločinu dle § 214 tr. zák., u ní vzhledem k ustanovení § 216 tr. zák. beztrestného.

Čís. 935.

Bylo-li hlavní přelíčení o činu jinak porotním počato v době zastavení porot před senátem, nelze po obnovení porot konati odročené líčení před soudem porotním.

Pro otázku, má-li zrušovací soud přikázati věc k novému projednání a rozhodnutí soudu porotnímu či senátu, jest rozhodným zákonný stav v době zrušení původního rozsudku.

(Rozh. ze dne 28. září 1922, Kr II 183/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Brně ze dne 23. listopadu 1921, jímž byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti dle §§ 487, 488, 491 a 493 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc zemskému trestnímu jako porotnímu soudu v Brně, by o ní znovu jednal a ji rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl

v d ů v o d e c h:

Stěžovatel domáhá se ve zmateční stížnosti, by věc v případě zrušení rozsudku byla přikázána dle zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 268 sb.